

Raduji se z maličkostí

Herec, zakladatel a dlouholetý ředitel Divadla Na Jezerce, publicista, glosátor. On a jeho bratr patří do dlouhého a slavného hereckého rodu, historii jeho rodiny navíc tragicky poznamenala druhá světová válka. Jan Hrušínský se i proto raduje z každé maličkosti.

Jana Divišová

Nedávno jste natáčel v budově Ministerstva vnitra – jak se vám tam líbilo? Cítil jsem se tam už skoro jako doma, v kanceláři pana ministra jsem totiž s Jiřím Strachem točil minulé díly Docenta II. Z ministerského křesla je přes Letenskou pláň moc hezký výhled na Prahu.

Mimochodem chtěl jste odjakživa být herec? O čem jste jako kluk snil?

Zní to možná banálně, ale chtěl jsem být herec už jako malý kluk. Chodil

jsem často do divadla na tátu a některé hry, zvláště komedie, jako např. Jeppe z vršku, se mi líbily natolik, že jsem kvůli nim chtěl dělat divadlo.

Jak jste se v počátcích herecké kariéry vyrovnával s odkazem slavného tatínka a hereckých předků vůbec? Bylo to díky nim snazší? Nebo naopak složitější?

Každý začátek je těžký. V době, kdy jsem začínal já, měl táta problémy s tehdejšími režimem a několik let

nesměl pracovat. Přesto se o mně říkalo, že mám protekci, dokonce to občas čtu na sociálních sítích i dnes, což je dokonale absurdní a vlastně i trochu směšné, takže mě to netrápí. Podařilo se mi vytvořit divadlo, do kterého už přišlo víc než milion a pět set tisíc diváků, a přál bych si, aby Divadlo Na Jezerce moji rodiče mohli vidět. To už se mi, bohužel, nesplní.

Jak vzpomínáte na tatínka?

Často a rád. Před pěti lety jsme k jeho nedožitým stým narozeninám v divadle vydali výpravnou knihu, která mapuje jeho život. Jmenuje se Rudolf Hrušínský – sto rozmarných let. Pracovali jsme na ní se dvěma kolegy v divadle v době covidu, takže téměř celý rok 2020. Při tom jsem měl víc než dost příležitostí ke vzpomínkám a opravdu jsem si to užil. Přestože kniha vyšla dva dny před tím, než kvůli covidu zavřeli všechna knihkupectví v zemi, tak se jí jen po internetu prodalo téměř pět tisíc kusů.

MINISTERSTVO VNITRA

Váš rod se hereckému umění věnuje už víc než sto let, jak jsem zjistila – jak vás tato historie formovala?

To víte, že mě to poznamenalo. Babička mi místo pohádek vypravovala o divadelní společnosti mého pradědečka a jeho předchůdců, o tom, jak jezdili po Čechách štaci od štace, jaký byl v takové společnosti život a podobně. Chodili k nám na návštěvy slavní herci, spisovatelé i malíři, stálo se třeba, že jsem přišel domů ze školy a v obýváku seděl s tátou Jan Werich a spisovatel Vratislav Blažek a hráli mariáš. Denním hostem byl u nás Josef Kemr a mnozí další. To by zasáhlo každého kluka v mém tehdejší věku.

Jan Hrušínský

- Narodil se 9. 6. 1950 v Praze.
- Absolvoval pražskou konzervatoř.
- V roce 2004 založil Divadlo Na Jezerce.
- Pochází z hereckého rodu pražského herce Ondřeje Červíčka, jeho babička Hermína Červíčková byla herečka a provdala se za svého kolegu Rudolfa Hrušínského – dědečka Jana Hrušínského.
- Ztvárnil bezpočet filmových, televizních a divadelních rolí, mimo jiné v mnoha pohádkách (Dívka na koštěti, Jak se budí princezny, Jezerní královna), krimi filmech a seriálech (Docent, Labyrint, Četnické humoresky, Kriminálka Anděl).
- Několik divadelních her také režíroval.

Historie vaší rodiny je nanejvýš zajímavá a bohužel obsahuje i velmi tragické okolnosti včetně toho, že se část rodiny stala obětí holocaustu – pociťujete tento odkaz? V čem? Často myslím na důvody, jaké člověk mohou přimět k tomu, aby vraždil jiné

lidi jen proto, že mají jinou barvu vlasů nebo pleti. Moje maminka měla celoživotní trauma z krutosti, s jakou nacisté zavraždili její maminku, respektive moji babičku a řadu dalších nejbližších příbuzných. Už jenom fakt, že ji v roce 1942 poslali transportem do Terezína

dva dny před Štědrým dnem, je nelidský. Tím víc mě znepokojuje tolerance fašismu, a dokonce jeho vzestup nejen v naší zemi. Jsem přesvědčen, že lidé, kteří zlehčují nebo popírají holocaust, mají nějaký mindrák z dětství nebo psychickou poruchu, která je nutí pohrdat životy jiných lidí a podněcovat ostatní k nenávisti.

Ztvárnil jste bezpočet rolí – dáváte přednost filmu (a televizi), nebo divadlu? A proč?

Všechny zmíněné disciplíny spojuje herectví. Mám rád divadlo pro jeho bezprostřední kontakt s publikem, filmování pro nezaměnitelnou atmosféru, a pokud je dobrý scénář, i pro očekávání, jak lidé hotový film přijmou v kinech. Televizní natáčení má také mnoho do sebe, zvláště když točíte s dobrými herci i režisérem a máte-li dobrou roli. Takže ano, mám rád herectví, herce i režiséry, mám rád lidi,

kteří tvoří divadelní představení, filmy i televizní inscenace.

Na jakou svou roli vzpomínáte nejraději?

V divadle asi na barona Tuzenbacha v Čechovových Třech sestrách, které jsme hráli začátkem osmdesátých let v Činoherním studiu v Ústí nad Labem.

A je nějaká, kterou byste ještě rád ztvárnil? Proč?

Od té doby, co jsem založil a vedu Divadlo Na Jezerce, nemám žádné velké herecké ambice, víc mi leží na srdci kvalita divadla jako celku a upřímně mě těší každý jeho úspěch bez ohledu na to, jestli v tom sám hraji nebo ne. Takže žádnou vysněnou roli, kterou bych si rád zahrál, nemám.

Toho, co člověka rozčiluje, štve, trápí, je určitě víc než dost. Tím spíš bych se ráda zeptala, co vás v poslední době potěšilo...

Snažím se těšit každý den z různých maličkostí, které dělají život hezčí. A když se mi něco hodně nelíbí, vždycky si vzpomenu na slova Johna Lennona, který říkal, že nakonec všechno dobře dopadne. A jestli to dobře nedopadlo, tak to ještě není konec.

Foto u rozhovoru archiv Jana Hrušínského